

Første næstformand (Kaj Andresen): Spørgsmålet vil blive besvaret af arbejdsministeren på socialministerens vegne.

Hanne Reintoft: En organisation, der kalder sig Terre des Hommes, har bragt nogle børn fra Sydvietnam hertil. Det er jo en særdeles menneskelig og human opgave at komme krigsskadede børn til hjælp, og det er en hjælp, som også Danmark skulle kunne yde. Alligevel har offentligheden fået et klart indtryk af, at der er noget, der ikke er, som det skulle være. Vi har lagt mærke til, at det lige så krigsramte, men socialistiske Nordvietnam har ytret ønske om selv at sørge for sine syge og forældreløse børn i stedet for at sende dem til fjerne ukendte himmelstrøg, en afgørelse, der falder ganske nøje sammen med Dansk Røde Kors' erfaringer om, hvor svært det tidligere har været at tilpasse sådanne børn til vort samfund.

Trods ventelister — der i øvrigt ikke skulle være der — på vore hospitaler er det rimeligt, at vi forventer befolkningens accept af, at der sikres hospitalspladser til børn, der udbombes af vore egne allierede. Men når det fremgår af flere referater i dagspressen, som jeg ganske vist måske heller ikke altid har fuld tillid til, at flere af børnene allerede ved ankomsten var korrekt lægeligt behandlet, så gribes man af undren. Hvordan er de børn udvalgt, og hvem er de taget fra? Inden de ankom, hørte vi, at de skulle behandles, plejes og så sendes hjem. Senere erfarer vi, at flere er udset til adoption, og det fremgår, at adoption af ensomme og forladte børn indgår i denne foreningsprogram. Og vi ser, at de mennesker, der har taget ansvaret for disse børn, splittes i uoverensstemmelser om mål og midler.

Hvorom alting er, så er de børn nu hele det danske samfunds ansvar. De er syge, og de er ensomme, og der er måske disponeret forkert med dem. I hvert tilfælde må de have nøjagtig samme muligheder, samme tilsyn og samme tryghed, som vi søger at sikre danske børn i deres opvækst. Jeg vil derfor anmode om at høre ministerens planer om, hvorledes denne beskyttelse og sikkerhed vil blive effektueret fremover, og hvordan man vil forholde sig med eventuelle nye børnetransporter. Gennem vort medlemskab af NATO er vi ansvarlige for deres

ulykke, og jeg vil gerne vide helt nøjagtigt, hvordan ministeren har tænkt sig at tage ansvaret for en fremtidig lykkeligere tilværelse for dem.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Under socialministerens fravær skal jeg indledningsvis oplyse på hendes vegne, at tilfaldelsen til modtagelse af de her omhandlede vietnamesiske børn er meddelt af justitsministeriet i en skrivelse af 17. februar 1968 efter forudgående forhandlinger med fremmedpolitiet og sundhedsstyrelsen. Tilladelsen, der omfatter indtil 40 sårede børn fra Sydvietnam, fastsætter helt klare betingelser for børnenes indrejse her i landet, herunder at børnene straks ved modtagelsen indlægges på Blegdamshospitalet med henblik på observation for smitsomme sygdomme, at der på forhånd er sikret dem forsvarlige behandlingsmuligheder på hospital, og at der efter endt hospitalsbehandling skaffes børnene passende opholdssted. Det er endvidere en udtrykkelig forudsætning, at børnene i det omfang, det er muligt, senere vender tilbage til Vietnam.

Den retsbeskyttelse, som loven om børne- og ungdomsforsorg giver gennem reglerne om tilsyn med børn, der anbringes i privat pleje, omfatter alle børn, der opholder sig her i landet, uanset nationalitet. Såfremt de vietnamesiske børn derfor efter endt behandling placeres i private hjem, ydes der dem samme retsbeskyttelse som alle andre børn, altså også danske børn. Dette betyder, at der gennem børne- og ungdomsværnene skal indhentes plejetilladelse, og at værnene løbende skal føre tilsyn med børnene under deres ophold i private hjem.

Hvad angår spørgsmålet om regler for indrejse- og opholdstilladelse, skal jeg oplyse, at der efter forsorgsloven er adgang til at modtage fremmede statsborgere bl. a. med det formål at sikre dem hjælp til kur og pleje, således at udgifterne i forbindelse hermed afholdes af statskassen. Det er imidlertid en forudsætning for modtagelsen af fremmede statsborgere, at der efter de almindelige regler kan meddeles de pågældende indrejse- og opholdstilladelse, og disse regler sorterer som bekendt under justitsministeren. Der er således tale om et nødvendigt samspil mellem socialministeriets og justitsministeriets områder, og